

VÝVOJ PRÁVNEJ REGULÁCIE ŠPORTU NA SLOVENSKU – VZOR ALEBO ODSTRAŠUJÚCI PRÍKLAD PRE REGULÁCIU CESTOVNÉHO RUCHU?

EVOLUTION OF THE LEGAL REGULATION OF SPORTS IN SLOVAKIA – A MODEL TO (NOT) FOLLOW IN REGULATING TOURISM?

Tomáš Gábriš

ABSTRAKT

Ekonomické, ale i spoločenské zmeny od roku 1989 viedli v oblasti športu k snahe o podrobnejšiu právnu úpravu tejto sféry života spoločnosti. Štát však najprv ešte právnou úpravou zásadne nezasahoval do samotných vnútorných vzťahov v športe, ktoré do veľkej miery zostali založené na princípoch spolkových a zmluvných. To bola situácia, ktorá na Slovensku platila aj počas účinnosti zákona č. 300/2008 Z. z. o organizácii a podpore športu. Až v roku 2015 nový zákon o športe č. 440/2015 Z. z. priniesol prielom do tohto prístupu, keď šport podrobnejšie zreguloval i v otázkach vnútorných vzťahov a fungovania športu na internej úrovni. Ponovom tak štát reguloval aj limity zmluvnej autonómie v športe a zaviedol viaceré kogentné normy ako záruky ochrany práv a oprávnených záujmov športovcov a športových organizácií. Zákon o športe však zrejme v niektorých otázkach možno považovať až za neprimerane obmedzujúci hranice športovej autonómie, a aj preto už od svojho prijatia (v roku 2015) viackrát čelil a stále čelí snahám o podstatné prepracovanie a zjednodušenie. Cieľom príspevku je kriticky vyhodnotiť osudy a peripetie slovenského zákona o športe, resp. právnej regulácie športu na Slovensku, ktorú oprávnene možno považovať aj za výstrahu pred snahami o prílišné verejnoprávne regulovanie oblastí, ktoré majú svoj základ v občianskej spoločnosti a dobrovoľnej činnosti občanov.

Kľúčové slová: Šport. Autonómia. Občianske združenie. Zákon o športe. Slovenská republika.

ABSTRACT

Economic and social changes taking place since 1989 have even in the field of sports led to efforts aimed at a more detailed regulation of this sphere of social life. Still, back then, the government has not yet interfered substantially into internal relations within sports, which remained based on the principles of private association and contractual freedom. This situation was retained even during the time when the Act 300/2008 Coll. was in force in Slovakia. But with the new Act on Sports No. 440/2015 Coll., the situation has changed, when sports has become deeply regulated even in its internal matters and inner relations. The new regulation introduced limits to contracting autonomy and imposed strict norms as guarantees of rights and freedoms of sportspeople and sports organizations. The Act on Sports can thus in some of its aspects be possibly considered as wrongly crossing the boundaries of sports autonomy; therefore, already since its enactment (in 2015) it faced numerous attempts at its revision and simplification. The aim of the paper is to critically evaluate the fate and changes of the Slovak Act on Sports, respectively the legal regulation of sports in Slovakia in general, which can possibly serve as a caution against similar attempts at rigid public regulation of areas that were originally based on principles of private initiative of citizens and are rooted in the principles of civil society.

Keywords: Sport. Autonomy. Private Association. Sports Act. Slovak Republic.

ÚVOD

Príspevok prezentuje vývoj právnej úpravy športu na území Slovenskej republiky, kde po roku 2000 postupne dochádzalo k nárastu robustnosti právnej regulácie športovej činnosti až do takej miery, že to vyvoláva otázky o rešpektovaní princípu autonómie športu ako súčasť občianskej spoločnosti (Gábriš, 2022). Šport je síce predmetom verejného záujmu, ale to samo osebe neopravňuje zákonodarcu k neobmedzenej zákonnej regulácii tam, kde sa neprimerane zasahuje verejným právom do združovacej slobody občanov a činnosti občianskych združení, ktorými športové organizácie zväčša sú. Čím vyššia je hustota štátnej regulácie, tým viac narastajú

aj súvisiace právne polemiky, pričom prípadné nejasnosti a rozpory v právnej úprave vedú k právnym sporom, a tým k výslednému kontraproduktívnemu oslabovaniu regulovanej oblasti. Slovenský príklad s podrobnou reguláciou športu v osobitnom zákone je príkladom na viaceré z naznačených problémov, keď činnosť zákonodarcu priniesla viac otázok a problémov, než sám zákonodarca predpokladal. Pri regulácii cestovného ruchu je preto vhodné a možné poučiť sa z chýb, ktorých sa dopustil slovenský zákonodarca, a neopakovať ich v prílišnom legislatívnom optimizme v oblasti právnej regulácie cestovného ruchu.

PREHĽAD LITERATÚRY

Dejinám športu venovali pozornosť viacerí autori z radov historikov, či odborníkov z vied o telesnej výchove a športe, hoci sa pritom sústredili najmä na staršie dejiny, resp. na vývoj do roku 1989 (Grexa, 2000, 2002; Potůček, 1984). Dejinám právnej úpravy športu sa právní historici doteraz osobitne nevenovali, s výnimkou autora tohto príspevku, v jeho staršej práci (Gábriš, 2011). Vzhľadom na vývoj, ktorý od vydania príslušnej monografie s právnohistorickými pasážami uplynul, je už dnes vhodné a potrebné doplniť tento prehľad aj o búrlivý vývoj právnej regulácie od roku 2015, kedy bol prijatý súčasný slovenský zákon o športe (č. 440/2015 Z. z.). Ten bol plodom bohatej polemickkej spisby o problematike športového práva, ktorá sa začala v slovenskom prostredí rozširovať najmä po prijatí zákona o organizácii a podpore

športu z roku 2008 (Čorba, 2008, 2009; Križan, 2009; Dolobáč, 2010). Ani po prijatí nového zákona z roku 2015 však polemiky neutíchli (Poruban, 2015; Čollák, 2016), ba práve naopak, podstatne vzrástli, a to aj s ohľadom na viaceré sporné prvky novej právnej úpravy, ktorá viac otázok otvorila, než zodpovedala (Gábriš, 2022; Gábriš & Greguš, 2021). Práve nejasnosť právnej úpravy, resp. osobitne aj jej nesprávna recepcia právnickou obcou a súdnou praxou spôsobili, že doteraz nie sú niektoré otázky vyriešené a súdna prax stále zápasí s ich správnym uchopením. To len dokazuje, že právna regulácia pôvodne neregulovanej oblasti so sebou prináša početné riziká, ktorých si optimistický zákonodarca nezriedka nie je vopred vedomý, a prejavia sa až v praxi pri realizácii a aplikácii novej právnej úpravy.

DÁTA A METÓDY

Príspevok vychádza z analýzy platnej právnej úpravy športu v Slovenskej republike, ako aj minulej právnej úpravy od počiatku moderných dejín športového práva (od prelomu 19. a 20. storočia). Pritom si všíma jednak meniacu sa organizačnú stránku športu, ktorá bola v popredí legislatívneho záujmu v minulosti, ako aj funkcionálnu stránku športu (športová činnosť a jej subjekty), ktorá je v centre záujmu slovenského zákonodarcu najmä od roku 2008. Autor vychádza z raných (neúspešných) projektov zákona o športe, ako aj z úspešne prijatých právnych úprav (2008 a 2015), ale i následných návrhov na novelizáciu platného právneho stavu, ktoré neboli parlamentom prijaté (2023, 2024).

Rastúca intenzita právnej regulácie bola pritom priamo úmerne doprevádzaná rastom polemík v súdnej praxi a v doktríne športového práva, ktoré v aplikačnej a realizačnej praxi rozporne vnímali a vykladali niektoré ustanovenia zákona o športe z roku 2015. Uvedené autor demonštruje najmä na otázke právneho postavenia športovcov ako zamestnancov alebo naopak ako podnikateľov (samostatne zárobkovo činných osôb), a na otázkach rozhodovania sporov v športe.

Cieľom príspevku je na základe uvedených dát a metódy analýzy právnej úpravy a doktrinálnych diel, a následne metódy abdukcie, potvrdiť tézu,

podľa ktorej slovenský zákonodarca zasiahol v snahe o podrobnú reguláciu športu aj do takých otázok, ktoré mohol a mal prenechať na autonómne procesy

v príslušnej oblasti občianskej spoločnosti, ktorou je v našom prípade šport a športová činnosť.

VÝSLEDKY A DISKUSIA

1. OD AUTONÓMIE K ŠTÁTNEJ REGULÁCII (ŠPORT DO ROKU 1989) _____

Dejiny moderného organizovaného športu na území dnešnej Slovenskej republiky siahajú do druhej polovice 19. storočia. Najstarším organizovaným športom na území Slovenska bol dostihový šport, za účelom organizovania ktorého už v roku 1839 vznikol Dostihový spolok. V roku 1844 založil F. Martinengo v Bratislave prvú telocvičnú a šermiarsku školu v Uhorsku. Prvým moderným športovým klubom na území Slovenska bol Bratislavský veslársky klub, založený v roku 1862. Slováci sa dokonca zúčastnili aj prvých olympijských hier v Aténach v roku 1896, na ktorých získal v behu na sto metrov bronzovú medailu Slováčok A. Szokol.

Pokiaľ ide o jednotlivé športy a ich organizáciu, futbal, najpopulárnejší šport, sa na Slovensku rozvíja od konca 19. storočia. Prvý slovenský futbalový klub, 1. Čs. ŠK Bratislava, bol založený v roku 1919, a v roku 1938 bol založený Slovenský futbalový zväz. Ľadový hokej, ďalší populárny šport, sa začal rozvíjať až po prvej svetovej vojne, osobitne po usporiadaní Majstrovstiev Európy v roku 1925 na území Slovenska.

V prvej Československej republike predstavovala ústrednú autonómnu športovú organizáciu Československá obec športová, ktorá sa v roku 1928 pretransformovala na Československý všešportový výbor. Popri ňom fungoval Československý olympijský výbor. Keď sa Československá republika v roku 1939 rozdelila na Protektorát Čechy a Morava a Slovenský štát, bola na Slovensku konštituovaná Slovenská ústredná športová rada (1939-1944), a Slovenský olympijský výbor.

Uvedené autonómne počiatky športu boli následne dopĺňané aj snahami o štátnu reguláciu športu, resp. spočiatku najmä snahami o štátnu podporu organizovaného športu. Moderné dejiny právnej úpravy športu na našom území tak majú tradíciu siahajúcu hneď k počiatkom spoločnej československej štátnosti. Už jedným z prvých predpisov Československej republiky (č. 2/1918 Zb. z. a n.) bol zriadený Úrad (ministerstvo) pre správu

verejného zdravotníctva a telesnej výchovy. O dva roky, konkrétne 30. marca 1920, bol prijatý zákon č. 228/1920 Zb. z. a n. o zřízení Poradního sboru pro tělesnou výchovu. Tento orgán bol zriadený pri Ministerstve verejného zdravotníctva a telesnej výchovy, so sídlom v Prahe. Jeho úlohou bolo posudzovať všetky otázky týkajúce sa telesnej výchovy. Detaily činnosti poradného zboru upravilo nariadenie vlády č. 616/1920 Zb. z. a n. Zbor mal mať 20 členov pochádzajúcich spomedzi predstaviteľov športových organizácií, ako aj pedagogických inštitúcií a spoločenstiev ako napr. Sokol.

Základným princípom československej úpravy športu v tomto období bola faktická neexistencia právnej regulácie športu, s výnimkou jeho organizačného zabezpečenia a podpory zo strany štátu. Vo všeobecnosti sa totiž šport v Československu považoval za súkromnú záležitosť, a preto štát do športu príliš nezasahoval (Štumbauer, 1989). Jedným z mála prejavov štátneho záujmu o podporu športu bolo okrem zriadenia spomínaného Poradného zboru len prijatie zákona č. 73/1935 Zb. z. a n. o zriadení Tyršovho štátneho telovýchovného ústavu Republiky Československej – v Prahe, so vzdelávacími, vedeckými a propagačnými funkciami v oblasti telesnej výchovy (Libenský, 1964). Základnou črtou športového hnutia v tomto období tak bola autonómia, prejavujúca sa využívaním združovacieho práva a autonómnu tvorbu interných noriem jednotlivých spolkov, či športových organizácií.

Až v roku 1938, v podmienkach príklonu k fašizmu, došlo v tejto otázke k podstatnej zmene smerom od autonómie k štátnej kontrole – tak boli na území Slovenska všetky telovýchovné spolky zlúčené do Hlinkovej gardy (Grexa, 2002, 104).

Po roku 1945 došlo v oblasti telesnej kultúry k dočasnému obnoveniu plurality športových organizácií, avšak po tom, ako sa Komunistická strana Československa chopila v roku 1948 moci, zákonom č. 68/1951 Zb. boli opäť všetky spolky

zrušené a nahradené masovými organizáciami, a to na princípe povoľovacom (nie registračnom, ako to platilo dovtedy). Celá bývalá občianska sféra začala podliehať priamemu štátnemu riadeniu, šport nevnímajúc.

Základy štátneho riadenia športu položil zákon č. 187/1949 Zb. zo dňa 14. júla 1949 o štátnej starostlivosti o telesnú výchovu a šport. Tento zákon popri pojme telesná výchova zaviedol už aj pojem šport, s tým, že úlohou oboch je v ľudovej demokracii „udržiavať a zlepšovať zdravie ľudu, zvyšovať jeho telesnú a brannú zdatnosť a pracovnú výkonnosť a vychovávať k odhodlanosti a statočnosti pri obrane vlasti a jej ľudovodemokratického štátneho zriadenia.“ Tým nastúpil trend, ktorý možno charakterizovať znakmi ako sú politizácia a militarizácia telesnej výchovy, ktorá prejavuje sa chápaním športu ako prostriedku prípravy na obranu vlasti, pričom toto chápanie pretrvalo aj v nasledujúcich zákonoch upravujúcich telesnú kultúru. Ďalšími príznakmi boli oslabovanie autonómie v prospech štátneho intervencionizmu (čo sa však prejavovalo aj pozitívne – vytváraním vzdelávacieho systému pre oblasť športu, ako aj spoločenským uznaním športovcov), a napokon centralizácia správy športu, v podobe zlučovania športových organizácií a vytvorením jednotného systému na čele s Československým zväzom telesnej výchovy.

Intervencionizmus a centralizmus sa prejavil napríklad tak, že na základe zákona č. 187/1949 Zb. bol konštituovaný Štátny výbor pre telesnú výchovu a šport, zložený zo zástupcov Československej obce sokolskej (prežívajúcej pred rokom 1948; podľa zákona prebrala majetok všetkých ostatných telovýchovných a športových organizácií, a to ku dňu 31. marca 1948), celonárodných ľudových organizácií a „vynikajúcich pracovníkov“ v odbore zdravotníctva, telesnej výchovy a športu.

Organizačný poriadok Štátneho výboru pre telesnú výchovu a šport bol vydaný vládny nariadením č. 39/1950 Zb. Výbor sa skladal z predsedu, podpredsedu a ďalších 88 členov. Jednu tretinu členov výboru predstavovali zástupcovia zo Slovenska, ktorí tvorili Slovenský výbor pre telesnú výchovu a šport. Postavenie Slovenského výboru osobitne upravila aj Slovenská národná rada (SNR) ako orgán štátnej moci Slovákov, a to v zákone č. 5/1950 Zb. n. SNR o organizácii a zložení Slovenského výboru pre telesnú výchovu a šport. Tieto výbory pritom plnili primárne funkciu poradnú.

Ako ústredný orgán štátnej správy pre veci telesnej výchovy a športu sa zriadil na centrálnej úrovni celej Československej republiky Štátny úrad pre telesnú výchovu a šport, a na Slovensku Slovenský úrad pre telesnú výchovu a šport. Do ich pôsobnosti patrilo vydávať všeobecné predpisy, ktorými mali byť určené jednotné smernice pre telesnú výchovu a šport, zásady pre výchovu pracovníkov v telesnej výchove a športe, a jednotná úprava zariadení pre telesnú výchovu a šport.

Štátny záujem o šport sa ďalej prejavil vládny nariadením č. 38/1951 Zb. zo dňa 10. apríla 1951 o počtách spojených s čestnými titulmi v telesnej výchove a v športe, a to v podobe odznakov a diplomov, príp. aj čestných platov alebo darov. Táto úprava bola inšpirovaná sovietskymi vzormi.

Terminológia „telesná výchova a šport“ zostala zachovaná aj v poradí ďalšom zákone upravujúcom túto problematiku, č. 71/1952 Zb. o organizácii telesnej výchovy a športu. Na základe tohto zákona sa spojili funkcie dovtedy rozdeleného Úradu a Výboru, resp. zrušil sa Štátny úrad pre telesnú výchovu a šport a Slovenský úrad pre telesnú výchovu a šport, a ponovom štátne vedenie a kontrolu telesnej výchovy a športu uskutočňoval Štátny výbor pre telesnú výchovu a šport pri vláde Československej republiky ako ústredný orgán štátnej správy v odbore telesnej výchovy a športu. Na Slovensku vykonával Štátny výbor svoju pôsobnosť zásadne prostredníctvom Slovenského výboru pre telesnú výchovu a šport pri Zbore povereníkov. Štátny výbor tak v porovnaní s minulosťou nebol už len hlavným ideovým orgánom, ale tiež exekutívnym a normotvorným orgánom.

Zákon navyše ustanovil, že aj pri krajských a okresných národných výboroch (orgány miestnej správy) sa mali zriadiť výbory pre telesnú výchovu a šport. Každý výbor pre telesnú výchovu a šport bol podriadený jednak vyššiemu výboru pre telesnú výchovu a šport, a jednak národnému výboru, pri ktorom bol zriadený. Išlo o tzv. princíp horizontálnej a vertikálnej zodpovednosti, ktorý bol pre dané obdobie príznačným pravidlom organizácie verejnej správy (Mikule, 2002, 181).

V zákone sa pritom formálne stále počítalo aj s existenciou dobrovoľnej telesnej výchovy a športu v telovýchovných a športových organizáciách, ktoré sa vytvárali najmä pri Revolučnom odborovom hnutí, a tiež ako organizácie pracovných záloh alebo obyvateľstva na dedine (Sokol), v školách a v iných

zložkách. Na vidieku teda ešte bola zachovaná zdanlivá sokolská samospráva. Majetok sokolských jednôt v závodoch, úradoch, ústavoch a na vysokých školách však zo zákona prešiel na Revolučné odborové hnutie. Išlo o ďalší prejav štátneho intervencionizmu a centralizácie.

V tomto období bol vládnym nariadením č. 24/1953 Zb. zriadený Inštitút telesnej výchovy a športu v Prahe, ako vysoká škola, ktorej absolventi sa mali podľa nariadenia ministra školstva a kultúry č. 42/1957 Zb. označovať „promovaný telovýchovný pedagóg“. Vládnym nariadením č. 15/1956 Zb. o čestných uznaniach v telesnej výchove a športe opäť upravilo uznania priznávané úspešným športovcom.

V ďalšej právnej úprave telesnej výchovy došlo k návratu k terminológii prvej Československej republiky, keď zákon č. 68/1956 Zb. z 20. decembra 1956 o organizácii telesnej výchovy už používal iba pojem „telesná výchova“ a opustil pojem „šport“. Zákon previedol riadenie celého telovýchovného hnutia na Československý zväz telesnej výchovy (ČSTV), čo znamenalo koniec neefektívneho priameho štátneho riadenia prostredníctvom osobitného štátneho Výboru (Grexa, 2000, 39). Zákon bol napriek tomu do veľkej miery centralizačný, keď zveril organizovanie a riadenie dobrovoľnej telesnej výchovy a zabezpečovanie jej plánovitého rozvoja jedinej telovýchovnej organizácii.

Vládnym nariadením č. 82/1958 Zb. o čestných uznaniach v telesnej výchove následne zaviedlo nové čestné tituly ako napr. „Zaslúžilý pracovník v telesnej výchove a športe“, „Majster športu“, či „Vzorný tréner“, a tiež verejné uznania, ktoré mal prejavovať Ústredný výbor Československého zväzu telesnej výchovy.

Centralizácia a štátny intervencionizmus sa prejavili aj vo vyhláske Ministerstva zdravotníctva č. 89/1961 Zb. z 10. augusta 1961 o zdravotnej starostlivosti o telesnú výchovu. Zdravotná starostlivosť sa vykonávala okrem iných v súčinnosti s Ústredným výborom Československého zväzu telesnej výchovy a s ústrednými výbormi spoločenských organizácií podieľajúcich sa na vykonávaní telesnej výchovy.

Počas pražskej jari v 60. rokoch 20. storočia sa síce opäť začali obnovovať spolky ako prejav občianskej spoločnosti, ale po sovietskej invázii do Československa v auguste 1968 sa tento vývoj

zastavil. V nasledujúcom roku 1969 bolo v rámci federalizácie Československa v Českej socialistickej republike zriadené Ministerstvo pre mládež a telesnú výchovu, ale už čoskoro – v roku 1970 – bolo zrušené, a novým orgánom riadenia telesnej výchovy sa uznesením federálnej vlády č. 80/1978 Zb. stali vládne výbory pre telesnú výchovu a šport pri vláde ČSSR (federálnej vláde), vláde Českej socialistickej republiky a vláde Slovenskej socialistickej republiky (republikových vládach). Vládnym výbory boli zrušené až v roku 1988, kedy ich kompetencia prešla na republikové ministerstvá školstva.

Osobitnú pozornosť pritom štát venoval vzdelávaniu mladých športovcov a ich športovej príprave – jednak mimo školského systému, ale aj v rámci školského systému, ako napr. prostredníctvom vyhlášky Ministerstva školstva, mládeže a telesnej výchovy Slovenskej socialistickej republiky z 27. apríla 1988 o športových školách a stredných odborných učilištiach s triedami s vrcholovou športovou prípravou. Na každej takejto škole mala pôsobiť Športová rada ako odborný poradný orgán riaditeľa školy. Členmi Športovej rady boli zástupca riaditeľa pre športovú prípravu, vedúci tréneri a lekár, prípadne ďalší odborníci, vymenovaní riaditeľom školy.

2. OBNOVA AUTONÓMIE ŠPORTU PO ROKU 1989

Po páde tzv. komunistického režimu v Československu v roku 1989 nastali v oblasti športu naopak v reakcii na dovtedajší centralizmus nové, svojou podstatou skôr dezintegračné procesy decentralizácie a deetatizácie. Opustilo sa dovtedajšie chápanie, podľa ktorého bol šport nástrojom politickej moci (Potůček, 1984) a aj výchova a výkony športovcov mali slúžiť ako nástroj potvrdenia dominancie socialistickej ideológie nad kapitalistickou. Také ciele mohol plniť šport iba pokiaľ bol centralizovaný a kontrolovaný štátom.

Prvým krokom k odbúraní etatizmu a štátneho intervencionizmu po roku 1989 bol zákon č. 173/1990 Zb. z 9. mája 1990, ktorým sa zrušuje zákon č. 68/1956 Zb. o organizácii telesnej výchovy a ktorým sa upravujú niektoré ďalšie vzťahy týkajúce sa dobrovoľných telovýchovných organizácií. Týmto zákonom sa majetkové práva dobrovoľných organizácií, ktoré im boli odňaté zákonmi č. 187/1949 Zb., č. 71/1952 Zb. a č. 68/1956 Zb., mali vrátiť podľa stavu k 31. marcu 1948 Československej obci sokolskej a ostatným znovu vzniknutým dobrovoľným organizáciám, a to do 31. decembra 1991.

Slovenská národná rada ako zákonodarný orgán Slovákov v rámci federácie následne prijala nový rámcový zákon pre úpravu telesnej kultúry (opäť chýba pojem šport, a namiesto telesnej výchovy sa ponovom hovorí o telesnej kultúre), a to zákon č. 198/1990 Zb. z 18. mája 1990 o telesnej kultúre. Nový pojem, telesná kultúra, bol v Zákone definovaný ako „organizovaná i neorganizovaná individuálna, skupinová, spolková a iná činnosť súvisiaca s telovýchovnou, športovou, turistickou a pohybovo-rekreačnou aktivitou občanov.“ Na rozdiel od predchádzajúceho obdobia došlo k demilitarizácii úvodných prehlásení o poslaní telesnej kultúry, ktorá má mať skôr humanizujúce ciele než cieľ prípravy k vojenskej službe.

Z hľadiska orgánov podieľajúcich sa na organizácii a rozvoji telesnej kultúry možno na základe tohto zákona skonštatovať uznanie autonómneho postavenia športových organizácií, a tým aj uznanie decentralizácie organizácie a správy športu. Štátny intervencionizmus zostal zachovaný iba v podobe štátnej správy športu, zverenej štátnym orgánom s cieľom zabezpečiť najmä financovanie športu. Štátny záujem sa tak prejavil tým, že na účely financovania telesnej kultúry bol vytvorený osobitný Štátny fond telesnej kultúry (zákonom č. 264/1993 Z. z., zrušeným v roku 2001). Správu fondu vykonávalo Ministerstvo školstva a vedy Slovenskej republiky.

Pod kontrolou štátu tiež zostala výchova a vzdelávanie na výkon špecializovaných profesionálnych činností v oblasti telesnej kultúry v telovýchovných vzdelávacích zariadeniach a v špecializovaných kurzoch, čo upravilo nariadenie vlády č. 469/1991 Zb., ktorým sa vykonáva zákon Slovenskej národnej rady č. 198/1990 Zb. o telesnej kultúre. Novým trendom sa stalo aj upravovanie športových aktivít v oblastiach, ktoré dovtedy právo neupravovalo – napríklad súkromné podnikanie v športe, či organizovanie verejných športových podujatí a pod. Práve nariadenie č. 469/1991 Zb. tak možno chápať ako prvý predpis, ktorý reagoval na komercializáciu športu na Slovensku v druhej polovici 20. storočia, a to tým, že v § 5 upravilo „Podnikanie v oblasti telesnej kultúry“, a to demonštratívny výpočet podnikateľských aktivít:

- a. organizovaním a zabezpečovaním činnosti cvičebných a tréningových jednotiek a kurzov, organizovaním a riadením telovýchovného procesu v telovýchovných a športových školách a kurzoch a poskytovaním ďalších

služieb, ktoré súvisia s priamym vedením a riadením telovýchovného procesu,

- b. poskytovaním služieb súvisiacich so zabezpečovaním kondičnej, relaxačnej a regeneračnej činnosti (fitnes centrá), zapožičiavaním a výrobou telovýchovného náradia, náčinia a rôznych pomôcok, poskytovaním ubytovacích služieb pre turistiku a šport, zriaďovaním a prevádzkovaním sáun a pod.

Neriešili sa tu však ešte otázky, do akej miery ide o činnosť podliehajúcu živnostenskému oprávneniu; išlo o obdobie, kedy sa ešte len pripravoval legislatívny rámec súkromného podnikania.

Popri otázkach financovania športu a súkromného podnikania v oblasti športu bola novinkou aj osobitná úprava organizovania verejných športových podujatí – zákonom č. 315/1992 Zb. zo 7. mája 1992 o verejných telovýchovných, športových a turistických podujatiach. (V roku 2008 ho nahradil zákon č. 479/2008 Z. z. o organizovaní verejných telovýchovných podujatí, športových podujatí a turistických podujatí a o zmene a doplnení niektorých zákonov.) Podujatie sa podľa zákona považovalo za prístupné verejnosti, ak sa konalo pre individuálne neurčených účastníkov. Podujatie nevyžadovalo predchádzajúce povolenie štátneho orgánu. Zákon sa naopak nevzťahoval na podujatia, ktoré sa konali v priestoroch ozbrojených síl a ozbrojených zborov, v priestoroch škôl a školských zariadení, a v priestoroch zariadení sociálnej starostlivosti, ak boli organizátormi a účastníkmi podujatia iba subjekty podliehajúce organizátorovi.

Cieľom tejto právnej úpravy bolo primárne zabezpečiť bezpečnosť účastníkov – hráčov a divákov. Preto štát podrobne normoval, ako sa má násiliu predísť, resp. v prípade potreby uľahčiť zásah. Usporiadanie priestorov a priestranstiev určených na konanie podujatí nemalo podnecovať ich účastníkov k násiliu. Organizátor mal zabezpečovať efektívnu kontrolu všetkých účastníkov podujatia, a účelné rozmiestnenie bezpečnostných prepážok. Usporiadanie priestorov malo umožňovať zásah poriadkových, policajných, protipožiarnych a zdravotníckych služieb. Priestranstvá s kapacitou nad 10.000 účastníkov a priestory podujatí s kapacitou nad 4.000 účastníkov mali byť rozdelené na sektory tak, aby kapacita jedného sektoru neprekročila zákonom stanovené počty účastníkov podujatia. Osobitne boli obmedzené miesta na státie

a vymedzená povinnosť zriadiť miesta zdravotníckej pomoci pre každý sektor samostatne. Pri športových podujatiach nad 30.000 účastníkov mal organizátor podujatia zriadiť kontrolný video-systém.

Istým prejavom moderného štátneho intervencionizmu do športu bolo prijatie zákona č. 226/1994 Z. z. o používaní a ochrane olympijskej symboliky a Slovenskom olympijskom výbore, ktorý však len reagoval na zriadenie Slovenského olympijského výboru a na prevzatie záväzkov z Olympijskej charty.

V roku 1997 bol následne schválený zákon Národnej rady SR č. 288/1997 Z. z. o telesnej kultúre a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, ktorý okrem iného upravil nanovo oblasť vzdelávania a živnostenského podnikania v športe.

3. SNAHY O REGULÁCIU ŠPORTOVEJ ČINNOSTI (2004-2015)

Systém právnej úpravy športu, roztrieštenej do viacerých zákonov upravujúcich telesnú kultúru, šport, olympijské hnutie, bezpečnosť pri športových podujatiach atď., mal pritom nepochybne rezervy pri napĺňaní požiadaviek kladených na modernú právnu úpravu vzťahu štátu a športu. Už v roku 2004 tak bol na Slovensku prvýkrát predstavený projekt (legislatívny zámer) nového zákona o športe, ktorého cieľom bolo všetky doterajšie právne úpravy zjednotiť v jednom predpise o športe. Cieľom však zároveň bolo prijať novú komplexnú právnu úpravu, ktorá by regulovala aj samotnú športovú činnosť, keď by ustanovila:

- a. oblasti športu podporované štátom, osobitne vo vzťahu k deťom, mládeži a zdravotne postihnutým,
- b. inštitucionálno-organizačnú štruktúru športových subjektov, najmä
  - rozsah štátnej správy nad športovou činnosťou a jej prenos na samosprávu (územnú a profesionálnu),
  - konštituovanie Komory pre šport a jej orgánov,
  - právne postavenie Slovenského olympijského výboru a Slovenského paralympijského výboru,
  - právne postavenie športových zväzov a športových klubov, vrátane mechanizmu vzniku profesionálnych športových klubov ako obchodných spoločností/organizovanie

športových súťaží (profesionálnych, zmiešaných a amatér-skych),

- c. rozsah verejného záujmu v športe, ktorého rámec by tvorili najmä požiadavky na zabezpečenie
  - ochrany zdravia športovcov (najmä boj proti dopingmu), vrátane ochrany zdravia maloletých športovcov,
  - bezpečnosti športových súťaží (vrátane boja proti výtržnostiam na športových štadiónoch),
  - právnej istoty (vrátane osobitného štátom garantovaného rozhodovania športových sporov),
  - štátnej reprezentácie (vrátane pravidiel používania štátnych symbolov v športe),
  - priamej a nepriamej podpory športu zo strany štátu, vrátane zabezpečenia kontroly využívania prostriedkov z verejných zdrojov určených na podporu športu,
  - pravidiel pre športové stávky a využívanie výťažkov z nich,
  - výchovy k pravidelnému športovaniu s osobitným dôrazom na športovanie detí a mládeže na všetkých stupňoch škôl, vrátane podpory budovania školských športových zariadení,
  - systému vzdelávania v športe,
  - ochrany životného prostredia a osobitne ochrany zvierat využívaných v športe,
  - úpravy prenosových práv k športovým podujatiam,
  - pravidiel organizácie športových súťaží, vrátane systému predaja vstupeniek,
- d. právny status športovca a najmä profesionálneho športovca osobitne vo vzťahu k Zákonníku práce.

Legislatívny zámer, ktorý mal sledovať naplnenie týchto cieľov, bol verejnosti predstavený tak, že obsahoval aj návrh definície športu – „šport v zákone o športe bude definovaný ako telesné cvičenie alebo duševné cvičenie alebo ich kombinácia, ktoré napomáha udržaniu a rozvoju fyzickej a duševnej kondície a vykonáva sa spravidla podľa určených pravidiel vo voľnom čase, pri športovej výchove alebo ako profesionálna činnosť.“ Osobitne mal byť definovaný aj kolektívny šport ako „športové odvetvie alebo jeho časť, v ktorej sa športová činnosť vykonáva výlučne tak, že aspoň tri fyzické osoby tvoria jedného účastníka športovej súťaže, ak v tejto súťaži nie je súťaž jednotlivcov.“

Aj status profesionálneho športovca mal pritom prejsť podstatnými zmenami, pričom mal byť zavedený a legálne definovaný pojem profesionálneho športovca, ktorým mala byť „fyzická osoba, ktorá sa výkonom svojej športovej činnosti podieľa na hospodárskej činnosti alebo jej výkonom vytvára predpoklady pre iné hospodárske plnenia, pričom výška odmeny alebo iného majetkového plnenia za túto činnosť predstavuje najmenej dvojnásobok hodnoty minimálnej mzdy v priemere na jeden mesiac v rámci jedného roka.“

Potreba zákonného zriadenia Komory pre šport ako dobrovoľného profesného združenia, ktoré malo vychádzať z uznesenia vlády č. 830 z roku 2003, vyplývala z aktuálnej analýzy športovej spolkovej sféry, v ktorej v roku 2004 pôsobilo až 56 športových zväzov združených v Konfederácii športových zväzov (27 športových zväzov však v tejto konfederácii nebolo), 7 zväzov bolo združených v Asociácii športu pre všetkých, 41 združení v Asociácii telovýchovných jednôt a klubov, 6 zväzov v Slovenskom futbalovom zväze, 18 zväzov v Združení športových a technických činností Slovenskej republiky, 7 zväzov združených v Slovenskom klube netradičných športov a 2 zväzy v Kresťanskej športovej únii.

S cieľom vytvorenia jednotného reprezentatívneho partnera pre dialóg so štátom sa členmi novovytvorenej Komory pre šport mali *ex lege* dňom nadobudnutia účinnosti zákona o športe stať všetky športové zväzy, ktoré by k tomuto dňu spĺňali zákonom stanovené podmienky.

Najvyšším orgánom Komory pre šport mala byť Konferencia Komory pre šport, ktorú mali tvoriť zástupcovia jednotlivých športových zväzov. Ďalšími orgánmi mali byť prezídium a prezident Komory pre šport. Členmi prezídia Komory pre šport mali byť *ex lege* predseda Slovenského olympijského výboru, predseda Slovenského paralympijského výboru, prezident Komory pre šport a štyria Konferenciou zvolení členovia. Na rokovaní Prezídia Komory pre šport sa mal s poradným hlasom zúčastňovať aj zástupca ministra školstva.

Z ďalších zložiek organizačného zabezpečenia športu zámer navrhoval rozlišovať „profesionálny športový klub“ ako osobitnú kategóriu športových klubov, ktorý:

- a. bude mať ročný obrat z jednej športovej činnosti viac ako 4.000-násobok minimálnej mzdy alebo,

- b. bude mať ročný obrat z jednej športovej činnosti viac ako 2.000-násobok minimálnej mzdy a zároveň má uzatvorenú športovú zmluvu s viac ako piatimi profesionálnymi športovcami, u ktorých je mzda vyššia ako dvojnásobok minimálnej mzdy alebo,
- c. bude mať ročný obrat z jednej športovej činnosti viac ako 2.000-násobok minimálnej mzdy, má uzatvorenú športovú zmluvu s viac ako tromi profesionálnymi športovcami, ktorí poberajú základnú odmenu vyššiu ako dvojnásobok minimálnej mzdy a zároveň má uzatvorenú športovú zmluvu s viac ako siedmimi inými zamestnancami športo-vého klubu,
- d. bude sa zúčastňovať športových profesionálnych súťaží.

Podobne sa navrhovalo rozlišovať aj osobitný inštitút „športovej profesionálnej súťaže“. Účasť v športovej profesionálnej súťaži mala byť umožnená len športovým klubom ako obchodným spoločnostiam, keďže sa tvrdilo, že nerovnosť právnej formy môže narúšať princípy rovnosti športovej súťaže. Športový zväz pritom mal mať voľnosť pri rozhodovaní o tom, ktoré športové súťaže vyhlási za profesionálne a ktoré za amatérske. Ak však v určitej športovej súťaži budú pôsobiť viac ako dve tretiny profesionálnych športových klubov, športový zväz mal byť povinný predmetnú súťaž vyhlásiť za profesionálnu športovú súťaž.

Zákon o športe mal určiť aj organizačnú štruktúru národného športového zväzu, ktorého najvyšším orgánom malo byť zhromaždenie členov, a k ďalším orgánom mali patriť predsedníctvo športového zväzu a prezident športového zväzu.

Napriek takémuto prepracovanému legislatívnemu zámeru však napokon pripravený text vládneho návrhu zákona o športe v roku 2006 nebol predložený ani len na rokovanie vlády. Snaha o podrobnú reguláciu športu v rovine organizačnej aj funkčnej tak nebola úspešná.

V poradí ďalší návrh zákona o športe a o zmene a doplnení niektorých zákonov bol poslancovou iniciatívou skupiny poslancov z roku 2007, ktorí pri jeho koncipovaní podľa všeobecnej časti dôvodovej správy vychádzali z predchádzajúceho vládneho návrhu zákona o športe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, vypracovaného Ministerstvom školstva SR v roku 2005/2006, pričom v niektorých častiach bol takmer identický (akreditácia,

informačný systém), v iných prehodnotený a doplnený (právny status profesionálneho športovca, riešenie sporov v oblasti športu).

Paragrafové znenie návrhu zákona obsahovalo v § 2 aj navrhovanú definíciu športu, a to v podobe „*telesné cvičenie alebo duševné cvičenie alebo ich kombinácia, ktoré napomáha udržiavaniu a rozvoju zdravia a vykonáva sa spravidla podľa určených pravidiel*“. Kolektívnym športom sa malo chápať „*športové odvetvie, v ktorom je šport vykonávaný najmenej dvoma fyzickými osobami, ktoré tvoria jedného účastníka športovej súťaže, ak v tejto súťaži nie je súťaž jednotlivcov*.“ Došlo teda k zníženiu pôvodne navrhovanej požiadavky „*najmenej troch osôb*“ v zámere z roku 2004 na „*najmenej dve osoby*“.

Precizovala a juridifikovala sa aj definícia profesionálneho športovca, ktorým mala byť „*fyzická osoba, ktorá vykonáva šport ako svoje povolanie v pracovnoprávnom vzťahu na základe pracovnej športovej zmluvy alebo ako samostatne zárobkovo činná osoba*.“

V oblasti navrhovanej organizácie športového hnutia na Slovensku sa zjednodušila definícia profesionálneho športového klubu, ktorým mal byť „*športový klub, ktorý má právnu formu akciovej spoločnosti alebo spoločnosti s ručením obmedzeným*.“

Zachovala sa aj idea rozlišovania medzi profesionálnymi a inými súťažami. Organizátor športovej súťaže mal vždy rozhodnúť, či športová súťaž bude profesionálna, otvorená alebo amatérska. Profesionálnej športovej súťaže sa mali zúčastňovať iba profesionálne športové kluby, otvorenej športovej súťaže nielen profesionálni športovci, a amatérskej športovej súťaže sa zasa profesionálni športovci vôbec nemohli zúčastňovať.

Ani tento poslanceký návrh z roku 2007 sa však napokon nestal zákonom, a nová vláda následne predložila nový vládny návrh, ktorý sa do veľkej miery odlišoval od predchádzajúcich podôb.

Vládny návrh zákona o organizácii a podpore športu a o zmene a doplnení niektorých zákonov z roku 2008 na rozdiel od predchádzajúcich návrhov upravoval výslovne aj problematiku doping, ktorú predchádzajúce návrhy plánovali upraviť oddelene v osobitnom zákone. Do istej miery teda prišlo k rozšíreniu rozsahu a obsahu zákona. Na druhej strane však podľa všeobecnej časti dôvodovej správy

navrhovaný zákon nemal ambíciu upraviť celú problematiku telesnej kultúry a športu. Dovtedajšie pokusy stroskotali totiž vraj práve na koncepcii všeobšiahlosti zákona. Preto sa navrhlo vynechať niektoré otázky zo zákona o športe a zaradiť ich radšej do novelizovaného zákona o telesnej kultúre (zákon č. 288/1997 Z. z. o telesnej kultúre). Konkrétne malo ísť o otázku vytvorenia celoštátneho športového tribunálu (rozhodcovského súdu) pri Slovenskom olympijskom výbore, a o otázku akreditačnej komisie, ktorá by hodnotila úroveň vzdelávania v oblasti športu.

Aj tento návrh bol však bol po jeho predložení do parlamentu podstatne zmenený, a návrh jednotného najvyššieho národného arbitrážneho tribunálu pre šport sa napokon vôbec nezrealizoval.

Opustila sa aj idea definovania športu, kolektívneho športu, a osobitného členenia klubov a súťaží na profesionálne a iné. Zostalo však navrhované členenie právnych foriem športových klubov, ktoré mohli byť zriadené buď ako občianske združenie, alebo ako obchodná spoločnosť nezaložená na podnikanie podľa § 56 ods. 1 Obchodného zákonníka. Dôvodom tohto členenia bola podľa dôvodovej správy skutočnosť, že podľa pravidiel niektorých medzinárodných športových zväzov musia mať účastníci vrcholných celoštátnych športových súťaží formu obchodných spoločností, najmä formu akciových spoločností.

Táto nová právna úprava sa stala skutočnosťou, keď ju Národná rada SR schválila ako zákon č. 300/2008 Z. z. o organizácii a podpore športu a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý upravil úlohy v oblasti štátnej podpory vrcholového a výkonnostného športu, starostlivosti o športové talenty a športovanie detí a mládeže, organizáciu prípravy športovcov na reprezentáciu Slovenskej republiky, opatrenia v boji proti doping, v športe a postavenie Antidopingovej agentúry Slovenskej republiky, rozhodovanie sporov v športe, a napokon zriadenie a správu informačného systému verejnej správy o športe.

V tom istom roku bol prijatý aj zákon č. 479/2008 Z. z. o organizovaní verejných telovýchovných podujatí, športových podujatí a turistických podujatí a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Tým sa na niekoľko rokov uzavreli debaty o právnej regulácii športu, a to v kompromisnej rovine čiastočnej právnej regulácie oblasti športu, s prenechaním viacerých otázok na autonómnu vôľu športových organizácií.

4. SNAHY O NOVÝ INTERVENCIONIZMUS (ZÁKON Z ROKU 2015)

Ďalší impulz k novej právnej úprave prišiel najmä z vedeckých právnických kruhov. Okolo roku 2008 sa totiž začali venovať právnym otázkam športu vo svojej tvorbe J. Čorba a L. Križan (Čorba, 2008; Čorba, 2009; Križan, 2009), ktorí sa tak vydali po stopách staršieho slovenského autora, J. Prusáka (Prusák, 1984; Prusák, 1985; Prusák, 1985). Od roku 2010 sa pritom „ihrisko“ športu na Slovensku i zásluhou J. Čorbu, L. Križana a nového aparátu Slovenského futbalového zväzu (SFZ), zloženého do veľkej miery aj z právnikov, podstatne „juridifikovalo“ (Križan, 2009; Dolobáč, 2010; Poruban, 2015; Čollák, 2016). Niektoré hlasy by pritom mohli tvrdiť, že až príliš. Tento proces totiž priniesol nielen prepracovanie, resp. prijatie nových interných predpisov SFZ, ale podľa jeho vzoru tiež prijímanie nových predpisov v iných národných športových zväzoch.

Vďaka personálnemu prepojeniu osobností, ktoré za týmto procesom stáli (spomeňme za všetkých napr. prokurátora P. Sepešihho), sa pritom podarilo zdanlivo nemožné, a to prijatie najprv nového zákona o organizovaní verejných športových podujatí (č. 1/2014 Z. z. o organizovaní verejných športových podujatí a o zmene a doplnení niektorých zákonov) a následne i nového zákona č. 440/2015 Z. z. o športe.

Oba zákony budovali na už dosiahnutých základoch, východiskách a poznatkovej i skúsenostnej báze tímu ľudí pracujúcich dovtedy najmä na „autonómnom“ športovom práve – teda na interných predpisoch subjektov športového hnutia. Zákon o športe tieto výstupy pretavil do „heteronómnej“, právne záväznej podoby. Zaiste, takýto pokus so sebou nemusel prinášať iba pozitíva a chválu, ale stretol sa i s kritikou a poukazovaním na nedostatky, či nejasnosti právnej úpravy. I jeho výklad v právnej praxi sa stal rôznorodým a sporným.

Zákon o športe z roku 2015 pritom vypočul jedno z volaní a návrhov predchádzajúcej športovoprávnej doktríny, keď v ust. § 2 zákona o športe zakotvil výslovný koncept verejného záujmu v športe: *„Verejným záujmom v športe je podpora a rozvoj športu mládeže, zabezpečenie prípravy a účasti športovej reprezentácie Slovenskej republiky (ďalej len „športová reprezentácia“) na významnej súťaži, ochrana integrity športu a podpora zdravého spôsobu života obyvateľstva.“*

Práve problém uchopenia tohto konceptu v športe však mal čoskoro viesť ako k nesprávnym doktrínalným záverom, tak i k nesprávnej skratkovej argumentácii súdnych autorít zjednodušeným „argumentom verejným záujmom“ ako dôvodom pre stotožnenie športu s verejnou správou (konkrétne záujmovou samosprávou), spolu s procesnoprávnym prepojením športu so správnym súdnictvom. Presadzoval sa tak názor o preskúmaní rozhodnutí športových orgánov v správnom súdnictve, akoby malo ísť o rozhodovanie v oblasti verejnej správy. Až Najvyšší správny súd Slovenskej republiky po roku 2020 prišiel s nápravou v tejto oblasti a jednoznačným stanoviskom o súkromnoprávnej povahe výkonu športovej činnosti a jej riadenia športovými organizáciami ako osobami súkromného práva (Gábriš, 2022).

To bol však iba jeden z právnych problémov, ktoré nový zákon o športe priniesol. Druhý bol ešte prekvapivejším. Aj napriek pomerne jednoznačne uvedenému legislatívnemu vymedzeniu a doktrínalnému konsenzu, sa aplikačná prax v niektorých športoch ubrala iným smerom než predpokladal zákonodarca – nie všetci profesionálni športovci, resp. kluby v rámci kolektívnych športov, rešpektovali požiadavku zákona, aby športovci mali so športovými klubmi uzatvorené zmluvy o profesionálnom vykonávaní športu. Naďalej sa najmä v ľadovom hokeji presadzovala idea inominálnych kontraktov hokejistov ako samostatne zárobkovo činných osôb. Odpor k pracovnoprávnemu statusu hráčov v ľadovom hokeji viedol dokonca tak ďaleko, že na túto prax nadviazali aj poslanci Národnej rady Slovenskej republiky, ktorí prijali novelu zákona o športe č. 6/2020 Z. z. s účinnosťou od 01.02.2020, ktorá výrazným spôsobom zmenila právne postavenie profesionálnych športovcov a ich vzájomné práva a povinnosti, ktoré im vyplývajú zo zmluvného vzťahu so športovou organizáciou. Novela priniesla do zmluvných vzťahov medzi profesionálnymi športovcami a športovými organizáciami novinku – možnosť uzatvoriť tzv. „inú“, nepomenovanú zmluvu na výkon profesionálnej športovej činnosti. Vo svojej podstate sa tým novela svojím obsahom v časti zmluvného vzťahu medzi profesionálnym športovcom a športovou organizáciou vrátila do čias pred prijatím zákona o športe, a to tým, že umožnila zmluvným stranám

uzatvoriť nepomenovanú zmluvu podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka (Gábriš, 2020).

Približne v rovnakom období však bola prijatá aj pozitívna legislatívna zmena – ako nástroj lepšieho financovania športu bol podľa staršieho vzoru Štátneho fondu znovu vytvorený Fond na podporu športu – zákonom č. 310/2019 Z. z. o fonde na podporu športu a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

5. SNAHY O DEBYROKRATIZÁCIU ŠPORTU (2020-2024)

Po zmene vlády sa od roku 2020 začalo opätovne uvažovať nad novelizáciou zákona o športe, prípadne až jeho celkovým prepracovaním do podoby nového zákona o športe. Cieľom mala byť debyrokratizácia športu. Ambiciózny návrh nového zákona o športe z roku 2023 mal snahu zasiahnuť do všetkých oblastí právnej regulácie športu, pracovnoprávne aspekty výkonu činnosti športových profesionálov nevnímajúc.

Návrh nového zákona pritom chcel upustiť od výkonu športového povolania ako iného pracovnoprávneho vzťahu, a pokúsil sa vytvoriť status športovcov „*sui generis*“, ktorý by z hľadiska daňovo-odvodového zodpovedal samostatne zárobkovo činnnej osobe, ale z hľadiska inštitútov zákona o športe by vykazoval prvky sociálnej ochrany podobnej ochrane zamestnancov podľa Zákonníka práce (z. č. 311/2001 Z. z.). Otáznym však zostalo, či za plnú sociálnu ochranu možno považovať situáciu, v ktorej si je športovec povinný sám hradiť odvody na sociálne a zdravotné poistenie, a tiež či by bolo dostatočným riešením, ktoré tento režim zavádzalo iba pre niektoré kategórie športovcov, a to len v niektorých druhoch kolektívnych športov, a pritom len na najvyššej súťažnej úrovni.

Navrhovaný nový zákon o športe z roku 2023 totiž pracoval s pojmom kolektívneho športu, ako rozlišovacím kritériom, kedy je aplikovateľná sociálna ochrana športovca prostriedkami športového práva. Športovým odvetvím kolektívneho športu malo podľa definície byť športové odvetvie, v ktorom najmenej dvaja športovci tvoria spoločne jedno družstvo a v ktorom:

1. nie je významná súťaž jednotlivcov a počas významnej súťaže je povolené striedanie športovcov,
2. nie je významná súťaž jednotlivcov a na

významnej súťaži je možný štart len jedného družstva za krajinu alebo

3. je v priebehu významnej súťaže povolené striedanie športovcov a na významnej súťaži je možný štart len jedného družstva za krajinu.

Kolektívny šport však nebol jediným, ba ani rozhodujúcim kritériom ochrany športovca. Tým mala byť úroveň súťaže. Podľa navrhovaného § 22 malo totiž platiť, že športovec vykonáva súťažný šport ako profesionálny športovec alebo ako amatérsky športovec. Profesionálny športovec mal pritom vykonávať súťažný šport ako zárobkovú činnosť, a to v rôznych statusoch:

- a. na základe zmluvy o profesionálnom vykonávaní športu pre športovú organizáciu v
  1. súťažných športoch v športovom odvetví futbal a ľadový hokej v najvyššej úrovni súťaženia v kategórii dospelých a v úrovni súťaženia určenej predpismi národného športového zväzu,
  2. ostatných kolektívnych športových odvetviach súťažných športov v úrovni súťaženia určenej predpismi národného športového zväzu,
- b. na základe pracovnoprávneho vzťahu alebo obdobného pracovného vzťahu podľa osobitného predpisu v rezortnom športovom stredisku alebo
- c. ako samostatne zárobkovo činná osoba v individuálnom športe a v kolektívnom športovom odvetví, na ktoré sa nevzťahuje písmeno a).

Na sociálne poistenie a zdravotné poistenie profesionálneho športovca podľa písm. a) a c) sa pritom mala vzťahovať všeobecná povinnosť platenia odvodov na sociálne a zdravotné poistenie, taká ako na samostatne zárobkovo činné osoby. Ani pri výkone športu podľa zmluvy o profesionálnom vykonávaní športu totiž nemalo ísť o pracovnoprávny vzťah, ale o status *sui generis*. Podľa dôvodovej správy: „V zmluve o profesionálnom vykonávaní športu sa prelínajú prvky zamestnaneckého vzťahu s prvkami samostatne zárobkovej činnosti, tento právny vzťah nie je možné považovať za obchodnoprávny vzťah, pracovný pomer, obdobný pracovnoprávny vzťah ani iný pracovnoprávny vzťah.“

Na rozdiel od profesionálnych športovcov však naopak amatérsky športovec mohol vykonávať šport v zmysle výkonu samostatne zárobkovej činnosti,

alebo na základe osobitnej dohody o vykonávaní športovej činnosti, ktorá by spĺňala znaky iného pracovnoprávneho vzťahu.

V súlade so zámerom „oprosiť“ sa od pracovnoprávnej terminológie, návrh zákona pracoval napríklad s pojmom „regenerácia“ namiesto „dovolenka“, avšak vzápätí zavádzal pojem „prekážky vo vykonávaní športu“, podľa vzoru prekážok v práci. Aj vo vzťahu k regenerácii pritom návrh zákona rozporuplne normoval, že na krátanie času na regeneráciu sa primerane použijú § 109 a 144a Zákonníka práce, ak sa športovec a športová organizácia nedohodnú inak. Aj na prekážky na strane športovca vo vykonávaní športu sa primerane mali vzťahovať príslušné ustanovenia Zákonníka práce. Vo vzťahu k športovkyni-žene malo platiť, že na materskú dovolenku, otcovskú dovolenku a rodičovskú dovolenku sa primerane vzťahuje § 166 Zákonníka práce.

V skratke teda platí, že návrh mal zaviesť postavenie profesionálnych športovcov, ktorí by výslovne neboli zamestnancami (neboli by v pracovnoprávnom vzťahu) a napriek tomu sa na nich mal vzťahovať Zákonník práce tam, kde by to delegovane určil zákon. Odvodovým povinnostiam mali podliehať v pozícii samostatne zárobkovo činných osôb, a sami si mali svoj príjem tiež zdaňovať.

Paradoxne k tomu, športoví odborníci a amatérski športovci mohli naopak vykonávať svoju činnosť ako „iný pracovnoprávny vzťah“, čo sa však neumožňovalo profesionálnym športovcom.

Kedže napokon uvedený rozporuplný návrh zákona nebol v parlamente úspešne prijatý, uvedené experimentálne postavenie profesionálnych športovcov nebolo zavedené a otestované v praxi. Namiesto toho zostalo dodnes v účinnosti neštandardné riešenie pripúšťajúce možnosť voľby medzi statusom podnikateľa alebo zamestnanca.

Celkovo tak možno zhodnotiť, že status športovcov a športových odborníkov na pomedzí závislej práce a výkonu „nezávislej“ činnosti, resp. podnikania, nie je doteraz v slovenskej teórii ani praxi ustálený a je predmetom permanentných snáh o právne vyriešenie aj vo forme legislatívnych zásahov do zákona o športe.

Aktuálne tak platí, že najnovší návrh novely zákona o športe, predložený do Národnej rady Slovenskej

republiky na jeseň roku 2024, a medzičasom už aj prijatý a účinný od 1.7.2025, pri profesionálnych športovcoch opäť presadzuje názor, že by malo ísť o závislú prácu bez osobitných výnimiek, kým u amatérskych športovcov sa naopak presadzuje názor, že výkon amatérskej športovej činnosti v malom rozsahu a za nízku odplatu je iba vedľajšou činnosťou amatérskeho športovca, ktorý s ohľadom na odmenu nižšiu ako je minimálna mzda, musí mať nevyhnutne i ďalšie povolanie. Preto sa ponovom navrhlo, aby zmluva o amatérskom vykonávaní športu nezakladala (iný) pracovnoprávny vzťah.

Pokiaľ teda aktuálna situácia pred prijatím navrhovanej novely z roku 2025 bola taká, že možnosť voľby mali profesionálni športovci, ktorí si mohli vybrať medzi výkonom závislej práce podľa zmluvy o profesionálnom vykonávaní športu na jednej strane, a obchodnoprávnou zmluvou na strane druhej, kým amatérski športovci a športoví odborníci takúto možnosť voľby nemali, novela z roku 2025 navrhla úplne opačný princíp – aby profesionálni športovci vykonávali svoju závislú prácu výlučne podľa zmluvy o profesionálnom vykonávaní športu, kým amatérski športovci a športoví odborníci by mali mať možnosť voľby svojho statusu zamestnanca alebo podnikateľa výberom medzi zmluvnými typmi zavedenými v zákone o športe alebo inými zmluvami podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka.

Okrem uvedených zmien v sporných otázkach statusu športovcov a športových odborníkov pritom navrhovaná novela z roku 2025 opätovne riešila aj niekoľko ďalších sporných právnych otázok, na ktoré poukazovala a poukazuje teória aj prax športového práva, a ktoré majú svoj pôvod v zákone z roku 2015 a jeho spornej a nejednotnej interpretácii.

Za všetky problémy, ktoré má novela riešiť, možno pripomenúť spory o to, či národné športové zväzy predstavujú orgány záujmovej samosprávy (kvôli konceptu „verejného záujmu“ v športe), alebo výlučne súkromnoprávne subjekty, a teda či majú byť rozhodnutia orgánov národných športových zväzov preskúmané vo všeobecnom civilnom alebo v správnom súdnictve. Podobne problematickým je aj to, či je nevyhnutné, aby každý národný športový zväz mal vlastné orgány pre riešenie sporov, alebo tieto orgány môžu byť aj spoločné pre viaceré športové zväzy, osobitne ak menšie športové zväzy nedokážu zabezpečiť funkčnosť takýchto interných

orgánov. Na všetky tieto otázky sa prijatá novela snaží odpovedať – zdôrazňuje, že šport v rovine činnosti národných športových zväzov predstavuje súkromnú správu a nie verejnú správu, a preto je daná právomoc a príslušnosť všeobecných civilných súdov; a tiež otvára možnosť vytvorenia spoločného orgánu pre riešenie sporov pre viaceré národné športové zväzy. Štát totiž v zákone z roku 2015 prikazuje a ukladá športovému hnutiu, aby svoje interné spory riešilo primárne svojimi vlastnými orgánmi, ktoré majú zo zákona povinnosť vytvárať. Ide pritom síce na jednej strane *de iure* o štátny zásah do autonómie športu, na druhej strane však zároveň možno mať za to, že ide naopak *de facto* o posilnenie autonómie športu – hoci výslovne štátnymi prostriedkami. Aj podľa dôvodovej správy k ZoŠ by totiž malo platiť: „*Cieľom navrhovanej úpravy je poskytnutie priestoru športovým organizáciám na autonómne riešenie sporov v rámci konkrétnej športovej organizácie, ako aj na ukladanie a vynucovanie disciplinárnych sankcií voči osobám s príslušnosťou ku konkrétnej športovej organizácii.*“

V športových organizáciách na úrovni národných športových zväzov takéto spory zväčša riešia rozhodcovské komisie, arbitrážne komisie, či komory pre riešenie sporov, prípadne osobitný rozhodcovský súd zriadený podľa zákona o rozhodcovskom konaní č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. V súvislosti s posledným uvedeným spôsobom rozhodovania sporov, t.j. rozhodcovským konaním pred rozhodcovským súdom, pritom ide o minoritnú situáciu, nakoľko národné športové zväzy sa zväčša uspokojili s mechanizmom ponúkaným zákonom o športe, ako osobitným alternatívnym riešením sporov, potenciálne až charakteru delenej právomoci, predstavujúcej prekážku konania pred všeobecnými súdmi. Všeobecné súdy samotné totiž často akceptujú právomoc orgánov športového hnutia a odmietajú rozhodovať v športových kauzách s argumentom, že zákon o športe rozhodovaním sporov v športe poveruje osobitné orgány národných

športových zväzov pre riešenie sporov, ako tzv. „iné orgány“ podľa § 3 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Poukazujú pritom výslovne i na koncept delenej právomoci. Ustanovenia zákona o športe, zakladajúce právomoc športových orgánov pre riešenie sporov, tak predstavujú podľa doterajšej súdnej praxe prekážku právomoci všeobecného civilného súdu, pokiaľ daná vec, spor medzi žalobcom a žalovaným, je sporom, ktorý patrí do právomoci takéhoto „iného orgánu“ – orgánu pre riešenie sporov podľa zákona o športe. Takéto zdanlivé posilnenie autonómie športových organizácií v oblasti riešenia sporov sa však stalo dvojsečnou zbraňou. Povinnosť vytvárať interné orgány pre riešenie sporov sa totiž stalo zákonnou povinnosťou, a tá aktuálne neprímerane zaťažuje najmä menšie národné športové zväzy, ktoré nedisponujú dostatočnými ľudskými zdrojmi ani peňažnými prostriedkami na vytvorenie a fungovanie takýchto orgánov. Ak ich však nezriadia, hrozí národnému športovému zväzu sankcia zo strany štátu, resp. až strata štatútu národného športového zväzu a spôsobilosti prijímať prostriedky z verejných zdrojov. Uvedené riešenie sa tak namiesto posilnenia autonómie športu stalo neprímeraným ohrozením fungovania športov na Slovensku.

Novela z roku 2025 sa pritom v tomto aspekte snažila nadviazať na návrh nového zákona o športe z roku 2023 tak, aby sa posilnila autonómia športu v tom, že národné športové zväzy sa budú môcť rozhodnúť, či si orgán pre riešenie sporov vytvorí na vlastnej úrovni, alebo sa podriadi spoločnému orgánu pre riešenie sporov, ktorý však na rozdiel od návrhu z roku 2023 nebude vytvárať štát (ministerstvo športu), ale Slovenský olympijský a športový výbor. Ten už dokonca bol medzičasom i vytvorený, a to pod názvom Športový arbitrážny tribunál SOŠV. Aj tu sa tak zreteľne prejavuje neustále pnutie medzi snahou o verejnoprávnu reguláciu športu a snahami o zachovanie, resp. reverzné posilnenie skutočnej športovej autonómie, obmedzenej nad únosnú mieru zákonom o športe z roku 2015.

ZÁVER

Šport a športové hnutie boli až do polovice 20. storočia tradične vnímané ako zložka občianskej spoločnosti a civilného života bez podstatnejších zásahov štátu. Štát od 19. storočia reguloval zásadne iba otázky vzniku spolkov, resp. občianskych združení, ktorých formu mala väčšina športových organizácií. A hoci mohol byť podozrievavý voči ich

činnosti a vnútorným pomerom, do ich činnosti priamo nezasahoval. Boli to až totalitné režimy 20. storočia, ktoré sa vyznačovali snahou o kontrolu a podriadenie športu a jeho predstaviteľov – najmä športových reprezentantov – režimistickým záujmom (Gábriš, 2011, 46).

Po ukončení tejto etatickej etapy vo vývoji športu na našom území sme boli od roku 1989 svedkami opätovného návratu k liberálnemu ponímaniu športu a športovej činnosti, s minimalizáciou zásahov štátu do fungovania športu. Ekonomické, ale i spoločenské zmeny – v oblasti športu osobitne v podobe väčšej komercializácie a profesionalizácie – však už od konca 90. rokov 20. storočia viedli k snahe o podrobnejšiu právnu úpravu tejto sféry života spoločnosti. Štát však stále svojou právnou úpravou zásadne nezasahoval do samotných vnútorných vzťahov v športe, ktoré do veľkej miery zostali založené na princípoch spolkových a zmluvných. To bola situácia, ktorá platila aj počas účinnosti zákona č. 300/2008 Z. z. o organizácii a podpore športu. Až v roku 2015 nový zákon o športe č. 440/2015 Z. z. priniesol prelom do tohto prístupu, keď šport podrobnejšie zreguloval, a to nielen vo vzťahu k verejnej správe pôsobiacej v tejto oblasti (spadajúcej najmä pod Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR a aktuálne pod samostatné Ministerstvo cestovného ruchu a športu), ale i v otázkach vnútorných vzťahov a fungovania športu na internej úrovni. Po novom tak štát reguloval aj limity zmluvnej autonómie v športe a zaviedol viaceré kogentné normy, ktoré mali poskytnúť záruky ochrany práv a oprávnených záujmov športovcov a športových organizácií.

Vzhľadom na skúsenosti od roku 2015 sa však javí, že prílišnou reguláciou bola až neprimerane dotknutá základná myšlienka súkromnoprávneho základu regulácie športu, čo predstavuje základný rozlišovací znak demokratických režimov a právnych štátov západnej civilizácie od etatických snáh totalitných systémov. Hodnotu autonómie v riadení športu totiž presne v tomto duchu zdôrazňujú aj dokumenty Rady Európy – napríklad v rezolúcii č. 2 o autonómii športu z roku 2008 (Chappelet, 2010), ale tiež v odporúčaní o princípe autonómie v športe z roku 2011 (CM/Rec(2011)3), ktoré zdôrazňuje rešpektovanie a reštriktívnosť štátnych zásahov do tejto sféry. V tomto kontexte platí, že akékoľvek zásahy štátu do fungovania športu a jeho vnútornej správy by mali byť minimalizované, rešpektujúc princíp subsidiarity verejnoprávnej úpravy – oprávňujúcej štát zasahovať iba tam, kde činnosť občianskej spoločnosti a športového hnutia zlyháva, kde dochádza k zásahom do základných práv a slobôd subjektov športového hnutia, ktoré sa domáhajú pomoci zo strany štátu a jeho orgánov, resp. kde nepostačujú iné nástroje a prostriedky (Košičiarová, 2017, 197).

Zákon o športe v niektorých otázkach bolo možné považovať za pomyselne prekračujúci hranice športovej autonómie, aj preto už od svojho prijatia (v roku 2015) viackrát čelil snahám o podstatné prepracovanie a hlásané zjednodušovanie. Čo sa však jednotlivými novelizáciami alebo návrhmi nových zákonov dosahovalo, bolo v skutočnosti iba narúšanie systematiky a princípov, na ktorých bol pôvodný zákon vystavaný. Primárne sa to týkalo pracovnoprávneho postavenia športovcov a športových odborníkov, kde bolo vykonaných najviac zmien. Polemiky sa týkajú osobitne statusu týchto subjektov, ktorý je trňom v oku nielen športových organizácií (klubov), ale aj športovcov, ktorí na jednej strane nie sú ochotní znášať náklady spojené s pracovnoprávnou a sociálnoprávnou ochranou závislej práce, no na druhej strane orgány daňovo-odvodového zaťaženia trvajú na tom, že výkon závislej práce sa musí spravovať rovnakými pravidlami pre všetky sektory. Novela zákona o športe, predložená do Národnej rady Slovenskej republiky v októbri 2024, sa opätovne pokúsila upraviť problematickú otázku statusu športovcov a športových odborníkov, a to ako v prípade závislej, tak aj „nezávislej“ práce.

Novela zákona o športe z roku 2025 okrem toho však tiež vyriešila viacero otázok, ktoré boli vnímané ako problematické a zasahujúce do podstaty autonómneho fungovania športu – či už ide o neúmerne administratívne povinnosti národných športových zväzov, ale tiež nejasné koncepcie súdneho prieskumu rozhodnutí športových organizácií (či majú byť preskúmané v správnom alebo všeobecnom civilnom súdnictve) alebo napokon mechanizmy riešenia sporov, ktoré síce mali zostať na pleciach autonómnych športových orgánov, ale s povinnosťou ich vytvárania, čo sa stalo najmä pre menšie športové zväzy nevykonateľným.

Neprimerané bremená a obmedzenia autonómie športového hnutia sa tak majú novelou z roku 2025 zrušiť, resp. zmierniť tak, aby boli pre športové subjekty únosnými (napríklad prenesením niektorých autonómnych úloh na Slovenský olympijský a športový výbor ako strešnú organizáciu športu). Takéto skúsenosti so slovenským zákonom o športe, resp. s právnou reguláciou športu na Slovensku, tak v niektorých otázkach oprávnene možno považovať až za „výstrahu“ pred snahami o prílišné verejnoprávne regulovanie odvetví, ktoré majú svoj základ v občianskej spoločnosti a dobrovoľnej

činnosti občanov a občianok. Tých bude totiž prílišná regulácia skôr od tejto činnosti odrádzať, než ich k nej stimulovať, a napokon tak môže viesť k paradoxne

kontraproduktívnym výsledkom, ktoré zákonodarca vo svojom legislatívnom panregulačnom optimizme vôbec nepredpokladal.

Podakovanie

Financované EÚ NextGenerationEU prostredníctvom Plánu obnovy a odolnosti SR v rámci projektu č. 09I03-03-V04-00345.

LITERATÚRA

- Čollák, J. (2016). Limity združovania: Riešenie sporov v športe a právna ochrana členov občianskych združení (so zameraním na športové zväzy). *Magister Officiorum*, VI(1–2), 50–60.
- Čorba, J. (2008). Slovenský zákon o organizácii a podpore športu ako nevyužitá šanca? *Olomoucké debaty mladých právnikov: Aktuální otázky normotvorby, právo na spravедlivý proces: sborník příspěvků* (s. 20–29). Iuridica Olomouensis.
- Čorba, J. (2009). The Slovak Act on the Organization and Support of Sport: A missed opportunity? *The International Sports Law Journal*, 3–4, 65–70.
- Dolobáč, M. (2010). Právne postavenie športovcov. *Justičná revue*, 62(6–7), 796–801.
- *Dôvodová správa – osobitná časť*. Dostupné na internete: <https://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=zakony/zakon&MasterID=5693>
- *Dôvodová správa – všeobecná časť*. Dostupné na internete: <https://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=zakony/zakon&ZakZborID=13&CisObdobia=8&CPT=1554>
- Gábriš, T., & Greguš, J. (2021). *Práva a povinnosti v profesionálnom športe*. Praha: Leges.
- Gábriš, T. (2011). *Športové právo*. Bratislava: Eurokódex.
- Gábriš, T. (2020). Status profesionálnych športovcov v SR po novele zákona o športe účinnej od 1. 2. 2020. *Justičná revue*, 72(6–7), 790–802.
- Gábriš, T. (2022). *Autonómia športu medzi združovacou slobodou a verejnou správou*. Praha: Leges.
- Grexa, J. (2000). Šport na Slovensku – štát versus občianske združenia. *Telesná výchova a šport*, 10(3), 39 a nasl.*
- Grexa, J. (2002). Občiansky atribút v športovom hnutí na Slovensku. *Občan a občianstvo 2002*. Bratislava: FTVŠ.
- Chappellet, J.-L. (2010). *Autonomy of sport in Europe*. Strasbourg: Council of Europe Publishing.
- Košičiarová, S. (2017). *Princípy správneho trestania*. Plzeň: Aleš Čeněk.
- Križan, L. (2008). Analýza vybraných ustanovení zákona NR SR č. 300/2008 Z. z. o organizácii a podpore športu a o zmene a doplnení niektorých zákonov. In J. Broďani & M. Miškolci (Eds.), *Medzinárodná vedecká konferencia Atletika 2008* (s. 17–23). KTVS PF UKF.
- Križan, L. (2009). Mal by mať profesionálny futbalista na Slovensku postavenie zamestnanca? *Bulletin slovenskej advokácie*, 3, 28–35.
- Libenský, J. (1964). Patnáct let zákona o státní péči o tělesnou výchovu. *Teorie a praxe tělesné výchovy*, 12(7), 289–292.
- Mikule, V. (2002). Správní právo a veřejná správa na území České republiky od roku 1945. In *Příspěvky k vývoji právního řádu v Československu 1945–1990* (s. 155–170). Karolinum.
- Návrh skupiny poslancov Národnej rady Slovenskej republiky na vydanie zákona o športe a o zmene a doplnení niektorých zákonov. (n.d.). <https://www.nrsr.sk/Default.aspx?sid=zakony/cpt&ZakZborID=13&CisObdobia=4&ID=335>
- Poruban, A. (2015). Pracovnoprávne vzťahy profesionálnych športovcov v súvislosti s výkonom závislej práce. *Magister Officiorum*, 5(1).
- Potůček, M. (1984). Výsledky obsahové analýzy dokumentů vrcholového řízení tělesné kultury v ČSSR za léta 1945–1981. *Teorie a praxe tělesné výchovy*, 32(5), 288 a nasl.
- Prusák, J. (1984). Teoreticko-metodologické otázky skúmania vzájomných vzťahov medzi športom a právom. *Teorie a praxe tělesné výchovy*, 32(9), 558 a nasl.

- Prusák, J. (1985a). Problém surovej hry (súťaže) a prenikanie právneho princípu „non laedere“ do športových pravidiel. *Teorie a praxe tělesné výchovy*, 33(6), 374 a nasl.
- Prusák, J. (1985b). *Šport a právo (Úvod do dejín, teórie a praxe právnej zodpovednosti v športe)*. Bratislava: Šport.
- Rozhovor hráčskej asociácie hokeja s Petrom Sepešim. Učená spoločnosť práva športu. http://www.ucps.sk/ROZHOVOR_hracskej_asociacie_hokeja_s_Petrom_Sepesim
- Štumbauer, J. (1989). 40 let zákona o státní péči o tělesnou výchovu a sport. *Teorie a praxe tělesné výchovy*, 37(11), 689 a nasl.
- Vládný návrh zákona o organizácii a podpore športu a o zmene a doplnení niektorých zákonov. <https://www.nrsr.sk/Default.aspx?sid=zakony/cpt&ZakZborID=13&CisObdobia=4&ID=588>

Received: December 31, 2024
Accepted: October 27, 2025

Kontaktné údaje

prof. JUDr. PhDr. Tomáš Gábriš, PhD., LL.M., MA
Ústav štátu a práva SAV, v.v.i.
Klemensova 19, 813 64 Bratislava, Slovensko
eMail: tomas.gabris@truni.sk